

Forfatter: Heiberg, Johanne Luise

Titel: Udrag fra Et liv genoplevet i erindringen, Bind I 1812-42

Citation: Heiberg, Johanne Luise: "Et liv genoplevet i erindringen", i Heiberg, Johanne Luise: *Et liv genoplevet i erindringen*, udg. af Niels Birger Wamberg , Gyldendal, 1973-74., s. 171. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-heibfr01-shoot-idm139849788905456.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Et liv genoplevet i erindringen

En pige blev nu antaget til min personlige opvartning, Dorothea var hendes navn. Det var en af disse fromme, nøjsomme, opofrende sjæle, der intet ønsker uden det at underkaste sig andres ønsker, et af disse rørende mennesker, for hvem vi andre burde skamme os, hvis vi ikke var så egoistiske, at vi synes, det er i sin orden, at de lyder, og vi befaler. Uvant med al hjælp fra min barndom af, har jeg aldrig i mit liv udviklet det talent at lade mig pleje og opvarte af andre. Hendes største sorg var derfor, at jeg ikke ville benytte hendes hjælp mere, end jeg gjorde, og ideligt klagede hun og sørgede over, at hun havde så lidt at udrette for mig. Fru Gyllembourg kom ofte og sagde: »Herre Gud! Dorothea er så bedrøvet over, at du benytter hende så lidt; den stakkels pige vil så gerne være dig til behag.« Jeg forsikrede, at hun var mig meget til behag, men at jeg behøvede så lidt hjælp for min person, at jeg ikke vidste, hvad jeg skulle hitte på for at beskæftige hende. Om aftenen, når jeg begav mig til ro i dette afsides kammer, ville hun absolut følge med for at klæde mig af, som hun sagde. Denne hjælp havde jeg aldrig været vant til, og den lignede mig; jeg bad hende derfor ideligt om ikke at sidde oppe til langt ud på natten for at vente, til jeg gik i seng. Men da så hun på mig med så bedrøvede øjne og bad mig så rørende om, at hun måtte yde mig denne hjælp, at jeg ikke nænnede at gentage det oftere.